

POAŽHAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

5. číslo

Budyšin, meja 1958

Lětnik 8

Hrono za měsac meju 1958

Budźmy prawje swěrní w lubosći a rosćmy we wšitkim na tym, kiž je hlowa, to je Chrystus! Ef. 4, 13

Zo mamy swěrní być, to so samo wot so rozumi. Hač smy woprawdže swěrní, to so samo wot so njerozumi, najmjenje w lubosći. Skerje hišće je někotry swěrný we wěcach wěry. Wězo nic kóždy. Hižo někotry je wotstupił a wustupił. Ale někotry steji twjerdže na zakładže wěry, nic pak tak twjerdže na zakładže lubosće. Jedyn mlody skoržeše wo swojim nanje: „Mój nan je dobry křesćan, swěrný kemšichodžer, ma wšelake čestne nadawki w cyrkwi. Wo jeho lubosći pak my džěci mało začuwamy. Husto so docyla wobknježić njemóže, najmjenje maćeri napřećo!“ To je hórka wobskoržba, jeli ma mlodženc prawo! Ale to nam wšitkim plaći, wosebje w času, w kotrymž lubosć w jich wjele wustudnje (Mat. 24, 12). Tohodla napomina Pawoł z połnym prawom: „Budźće prawje swěrní w lubosći!“

Ale, moji lubi, was prošu: Njepřidźće na mysl, so wot džensnišeho dnja prawje napinać a prócować a sebi předewzać, nětk woprawdže swěrní być w lubosći. Kak spěwamy? „Móć naša dobyć njemóže, my smy z njej jara slabi!“ Sami njemóžemy to dokonjeć! To wě Pawoł, tohodla dale prosy: „Rosćmy we wšitkim na tym, kiž je hlowa, to je Chrystus!“ Haj, tak spěwamy: „Wón je hlowa, wy sće stawy!“ abo „Moja hlowa we njejbju swój staw čehnje za sobu!“ A nětk na tym leži, zo bycnmy so tu hižom dali wot njeho džen a bóle k njemu čahnyć, zo njebychmy so jenož měřili na swětné dobyće a kubla a česće, ale na njeho, kaž je Zbóžnik sam prajil: „Pytajće pak najprjedy Bože kralestwo — zo by Bóh nad wami knježil — a jeho prawdosć!“ La.

Swojatkí

Čłowjekojo swjateho Ducha su wjeseli, stroštni, njebojazni, su čłowjekojo čisteje wutroby a sylneje lubosće. Hdyž spóznamy swoju chudobu na tajkich dobrych počinkach, dyrbjeli so toho nastrožić, a so prjedy njespokojić, doniž njejsmy so k žórlu wšeho dobreho — k Bohu wróćili. Nichtó njeje podarmo z tutoho žórla čerpał. W tajkich je Boža móć njezdziwajcy wšeje čłowskeje slabosće móćna. To je tola to, štož nas tak hluboko hnuje a wozboža a nam so zastýskać dawa, hdyž čitamy ze žiwjenja pobožneho.

Dajće nam tu skrótku wopominać japoštoła Pawola. Ze swojeho jastwa — najskerje w Romje — je mjez druhim rjany list na lubu wosadu w Filipiskej napisał. Kak by naš list w tajkich poměrach był zrudny, wobskoržacy, połny hórkosće! Kak bychmy w jastwje sedžo přemyslowali, hač bě tola zawěrnje trjeba, zo so do tajkeho stracha podachmy. Nam by so jenož hišće džalo wo rjanym dnju, hdyž nam swoboda znova zaswita. Cyle, ale tež cyle hinak japoštoł Pawoł.

Wón wě, zo je „wotroček Jezom Chrysta“. Jemu bě wón posluhał Boži rjany ewangelij přědujo. Pawoł njebě sej sam swoje puće a swój nadawk wuzwolił, ale bě šoł, kaž bě Bóh jemu kazał. Tuž sej nětk tež njeporokuje, zo je po swěće čahajo samo do strašneje Ewropy došoł, hdžež je so jemu tak wjele křiwdy stało a hdžež je skónčnje tež matransku smjerć wumrěl. Wón steji w službje najwjetšeho knjeza, za kotrehož

žadyn wopor přewulki njeje. Dokelž tutomu knjezej posluha, njeje wotroček čłowjekow. Pawoł njemóže so tež čłowjekow bojeć. Što móhli jemu čłowjekojo načinić? Móža jeho krjudować, jeho hanić, jeho kamjenjować, jeho do jastwa tyknyć. To wšitko su tež zawěrnje z Pawołom započeli, ale japoštoł je to wšo znjesl z wjeselom, zo móžeše w tym z Chrystusom čerpjeć. Woni móža jeho skónčnje morić. Njeh tola činja: Chrystus je moje žiwjenje a smjerć moje dobyće. Što chce swět z tajkim mužem činić? Jeho wěra je swět přewinyła. Njeh tola činja, štož chcedža, wšitko budže jemu a ewangelijej k lepšemu služić dyrbjec.

Tak wužiwa misionar (přetož to je laćanske słowo za grekske japoštoł, na serbski rěka posoł) Pawoł tež jastwo za skladnosć, swojim sobujatym a stražnikam wo Chrystusu předować. Pawoł njeznaje žadyn zhubjeny čas, dokelž steji stajnje a wšudžom w Chrystusowej službje. Wón nječaka žadosćiwý na lepši přichod, na přijomnišu skladnosć, na kmaňše poměry. Za njeho je přeco a wšudžom runje prawy čas a dobra skladnosć, čłowjekam Chrystusa předować. Tuž je Pawoł tež w jastwje połny wjeselosće. Přěčitaj sej list na Filipiskich, kak wutrobnje nas tam Jezusowy posoł napomina, zo bychmy so wjeselili w Knjezu kóždy čas.

Čłowjek swjateho Ducha je wjesoly, stroštný a njebojazny.

W.

Naš superintendent Mjerwa njebohi

Přeco hišće njechamy zapřimnyc, zo wón wjace mjez nami njeje. W poslednim čisle našeho serbskeho wosadnika „Pomhaj Bóh“, kotrehož zamolwity redaktor běše, bě ze swojeje wosady rozprawil wo 100. narodninach swojeje Rachlowskeje staruški a runje tak wo svojim wosomdzesatlětnym kantorje, kiž džensa hišće strowy a čily swoju službu wukonja, kaž pisa. A my sebi myslachmy po čłowskim wašnju, zo budže tak podobnje tež z nim samym, našim lubym bratrom Mjerwu! Ženje njebě chory pobyl. Ze žadnej strowosću a čilosću hišće w swoich starych lětach skutkowaše a swoje wšelake zastojnstwa — wón běše z fararjom swojeje wulkeje wosady, ze superintendentom serbskeho cyrkwinskeho wokrjesa, ze sobustawom sakskeje krajneje synody a z předsydu konwenta serbskich ewangelskich duchownych — kaž mlody wukonješ. Njedawno hakle běše so z němskim wjele mlódšim zastojnskim bratrom wot napinacych posedzenjow w Drježdžanach wrócił, a tutón jemu skoržeše, zo běše tak dospolnje „hotowy“. Pjećasydomdzesatlětnemu serbskemu superintendentej pak njebě to wjele wučinilo.

Čim wjace smy so wšitcy nastrožili, jako slyšachmy wo nahlej smjerći našeho wot nas wšitkich česceneho, lubowaneho bratra, kiž běše nam woprawdže z wótcem wěry a tež z wótcem swojeho serbskeho naroda, kotryž z horcej wutrobu lubowaše! —

Gustaw Alwin Mjerwa je so narodzil 22. hodownika 1882 we Wulkim Dažinje. Druhdy žortowaše — kaž jeho wjesole wašnje běše —, zo njebě „dosc kędzbliwje sebi swoje narodniny wuzwolil“, mjenujcy dwaj dnjej do hód! Wón bě potajkim syn susodneje Ketlicanskeje wosady. Tam bu tež křičeny a konfirmowany. Wón běše ze synom kublerja Jana Mjerwy a jeho mandželskeje Hany Marije rodž. Wicazec. Wuchodžiwiš Lubijsku wyšu realnu šulu a Budyski gimnazij, studowaše w Lipsku bohosłowstwo w lětach 1904—1908. Swjećiznu (ordinaciju) dósta 13. septembra 1908. Wot tutoho lěta skutkowaše w Bukecach najprjedy jako pomocny duchowny a wot lěta 1910 jako farar. Potajkim by wón byl z duchownym jedneje

a samsneje wosady skoro 50 lět, hdy njebychu fašistoj jeho wjace hač 4 lěta z domizny wuhnali. Tak dyrbyeše wot lěta 1942 hač do 1946 farstwo we Wolešinje zady Drježdžan (Oelsa, Kreis Dippoldiswalde) přewzać. Ale tež tam je sebi lubosć swoich wosadnych dobyl.

Jeho cyla wutroba pak slušeše jeho serbskej wosadze a wšemu serbskemu cyrkwinskemu žiwjenju — kaž tež cylemu serbskemu narodej — my, jeho zastojnsy bratra, smy wo tym wosebje něšto pytnyli. Wjele móhli mjenować, chcu jenož pokazać na jeho aktivne sobudželo w starej „Mačicy Serbskej“, na jeho prócowanje w komisiji rewizije serbskich spěwarskich a serbskeje biblije a wosebje na jeho zastojnstwo jako serbski superintendent. Wón je jako přeni tutu službu wukonjał, a to z wulkej wustojnosću a z wjele lubosću. Žaneje hordosće we nim njebě. Fararjam swojeho cyrkwinskeho wokrjesa njebě wón ženje „předstajeny“, ale přeco bratr abo — kaž hižom prajachmy — wótc. To wosebje nazhonichmy na našich kublanskich časach za serbskich fararjow, najprjedy w Lejnje, w jeho wosadze, potom w Hunčericach pola Huski. My smy pod jeho nawjednistwom pilnje džělali, ale nic kaž w krutej šuli, ale kaž w swójbje, w kotrejž maju so mjez sobu zaňč. Spěchował je tež naše serbske cyrkwinske dny — jedyn z přenich so wotměwaše w jeho wosadze — a kublanske dny za cyrkwinski předstejerjow. Rad so dopominamy na cyrkwinski džen w Njeswaćidle, na kotrymž jeho naš stary njeboh biskop D. H a h n, tamny woprawdžity přecel Serbow, z kotrymž bě bratr Mjerwa tež na wosebite wašnje zwjazany, zapokaza do jeho

zastojnstwa, a to w serbskej reči. Naš wyši farar běše hižom prjedy, mjenujcy wot 1945 sem. A wot lěta 1937 sem běše naš woleny předsyda serbskeje předarskeje konferency. Ale tutu službu njemóžeše dolho wukonjeć, dokelž tutu konferencu mějachu tehdom za „ilegalnu organizaciju“, kotraž njesmědžeše so ženć. A 1941 přesadži jeho tehdomniše cyrkwinske wjednistwo, kiž cyle wotwisowaše wot mócnarjow fašistiskeho systema, kaž hižom horjeka pisachmy, do Němcow. Bohu budž džak, zo móžeše potom so wróciwši do Lužicy w žohnowaných lětach swojeje staroby hišće 12 lět swěru služić swojej serbskej wosadze, svojim serbskim bratram a sotram a swojej krajnej cyrkwi. —

22. nazymnika 1910 běše so wozženil z Hilžbetu rodž. Cawec z Budyšina. Bóh luby Knjez wobradži jimaj dwě džowce. Wobě běštej so wudalej na fararjow. Starša džowka běše cyrkwinsku hudźbu studowała a wuběrny na piščelach hraješe. Wona je nětko hižom 8 lět njebočička. Jejna zažna smjerć jeho wězo jara boleše. So wulce wjeseleše na jeničkej wnučce we Lupoji. Derje, zo je jejnu konfirmaciju lětsa hišće dožiwił.

Nětko pak sam sluša do tych, wo kotrychž Samuel Roller spěwa w svojim kěrļušu, kiž je naš drohi njebočički sam do swojeje lubeje maćerčiny tak přeložil:

Kak w čichim měrje
wšitcy tam zbóžni spja
po svojim džěle.
kiž běše Bóh jim dał!
Skutki jich dzeja za nimi wšě
do zbóžnoh' pokoja wěčnych
[hětow.

La.

Pohrjeb superintendenta Mjerwy

Bukečanski wulki Boži dom bě z přewodzerjemi polny, kotřiž běchu zdžěla zdaloka přichwatali. Widžachmy mjez nimi wjele Serbow z druhich wosadow. Wšako bě njeboh superintendent Mjerwa po wšěch Serbach znaty, hač do hole, haj samo do Delnjeje Lužicy. Wón ze svojim dobročiwym a přecelnym wašnjom bě tola jadro našich Serbskich cyrkwinskih dnjow.

Farar Lazer-Hodžijski zložil swoje čelne předowanje na Ochronowske heslo pohrjebneho dnja Dan. 12. 3: Či pak, kiž su wučili, budu so swěćić kaž njebjeska jasnosć. a či, kiž su wjele k prawdosći pokazali, kaž hwězdy stajnje a wěcnje. Předar wukładowaše, kak bě to njeboho najwjetši nadawk, być z wučerjom swojeje wosady, ale tež přez jejne mjezy wučer našeho ewangelskeho serbskeho luda, zo

by puć k prawdosći namakal. Wón pokazowaše na wutrajne, sprócníwe džělo lubeho bratra, kotremuž bě Bóh Knjez tež čas swojeho žiwjenja zbožo kruteje strowoty za jeho wulke a wuznamne džělo dał.

Krajny biskop D. Noth spomínaše w mjenje cyleje krajneje cyrkwyje na zaslužby wo serbske cyrkwínske žiwjenje našeho přenjeho serbskeho superintendenta. Dale wuprajištaj nutrny džak superintendentaj z Lubija a Budyšina. W mjenje Serbskeho kon-

wenta porěča farar Wirth-Njeswačidlski. Wón wuzběhowaše, kak su serbscy fararjo stajnje na swojeho superintendenta z česćownosću zhladowali, kiž běše tak bohаты na nazhonjenjach a jim ze swojeho wšelakoreho dožiwjenja rady radžeše. Serbscy fararjo sebi jeho česćowachu, kiž bě tak bohаты na duchownych darach. Woni pak sebi jeho wosebje wažachu, dokelž bě wón w jich bratrowstwje tón najbóle bratrowski.

Pohrjebnu swjatočnosť wuhoto-

wachu rjenje cyrkwínskej chóraj z Bukec a z Wolešiny (Ólsa, hdžež je njeboh někotre lěta jako we wuhnanstwje skutkował.) a pozawnski chor.

Nam budže so hišće dolho po našim lubym bratrje Mjerwi styškać, ale njech je nam tuto styskanje w tym žohnowane, zo swoje mysle přeco zaso ze wšeje zachodnosće na Božu wěčnosť zložujemy.

W.

Farar Černik - Wojerowski †

Njedzelu běchmy wurudzeni w Bukecach swojeho lubeho bratra superintendenta Mjerwu pochowali a hižom srjedu dyrbjachmy lubeho bratra Černika we Wojerecach na jeho poslednim puću na Bože čiche latko přewodžeć.

Haj, tak běše, kaž superintendent Gräfe na čělnym předowanju

wo lubym njebohim praješe. tu bě so skončilo žiwjenje njewšedneho čłowjeka. Njebohi je nam sam w přnim lětniku našeho časopisa tak rjenje wo swojim žiwjenju powědał pod napisom: Dom a džěcatstwo. Dopomniće so hišće?

W tehdom čichej a chudej holi

bě so Wylem Černik jako syn chěžkarja narodzil a je bórže spóznać dyrbjał, kak čězce so wšědny chlěb zasluža. Po šulskich lětach nawukny pola Jana Mudreho w Slepom krawcowstwo. Wón wšak by rady studował, ale za to pola Černikec pjenjez dosć njebě. Černikec mać bě za čas wójny za padlych wjesnjanow kěrlušě pěsnila. Z toho widzimy, zo běše Černikec swójba njech tež chuda na zemskich darach. tola bohata na duchownych kublach. Džiwajo na swoju chudobu džěše Wylem njemorkatajo do wučby a nawukny z wulkim wjeselom swoje rjemjeslo. Potom so poda na pućowanje a nazhoni z tym rjanosć a wulkosć swěta. Z 21 lětami zložil w Barlinje hižom swoje mištrské pruwowanje. Nětk dostawaše wjetšu mzdu a možeše we wječornych hodžinach ze studijom započec. Krawski mištr Wylem Černik, Serb ze Slepoho, bě so rozsudzil, pódla swojeho rjemjesla so na duchownstwo přihotować! Kajki to zwažliwy rozsud! Budže-li chcyć swój zaměr docpěć, budže dyrbjeć swoje mocy jara, jara napinać. Wylem Černik so tehdom wopokaza jako muž železneje energije — a kruteje strowoty. Wón zložil po krótkich lětach gimnazialne pruwowanje a možeše so dać na Barlinskej teologiskej fakulće zapisać. Po porjadnym a pilnym studiju zložil potom w Barlinje swojej teologiskej pruwowaní. Kajki to hordostny wuspěch Slepjanskeho serbskeho chěžkarskeho hólca. Ale naš luby bratr njebě hordy, ale spóznawaše w tym Božu milosćiwu hnadu, kiž bě jemu tajki puć hić dała.

W léce 1946 přińdže potom Wylem Černik za fararja do Wojerec.

Serbski cyrkwínski džen w Slepom

Do Slepoho dele w serbskej holi, tak rěka naše heslo, hdyž chemy so lětsa zaso — kaž we wšitkich lětach prjedy — na serbskim cyrkwínskim dnju wobdžělic, a to chcemy tola!

1. Sobotu, 7. junija, budže — kaž přeco — posedženje wšitkich serbskich fararjow, předstejerjow a druhich sobudžělaćerjow cyrkwínskeho žiwjenja, a to w 15.30 hodž. na farje. Wšitkich zajimcow wutrobnje přeprašujemy. Kak pak sobotu popoldnju do Slepoho dóńdžemy? Štož w bliskosći njebydli abo motorizowany njeje, kedžbuj na scěhowacy zwisk z busom abo ze železnicu:

a) z busom:

wot Budyšina	w 12.40 hodž.
we Wojerecach	w 14.00 hodž.
wot Wojerec	w 14.05 hodž.
w Hródku	w 14.50 hodž.

b) z čahom:

wot Hródku	w 14.59 hodž.
w Slepom	w 15.13 hodž.

c) z čahom:

wot Budyšina	w 11.21 hodž.
--------------	---------------

(spěšnik)

abо w 12.48 (wosobowy čah)

w 13.21

wot Lubija	w 11.47 hodž.
w Zhorjelcu	w 12.09 hodž.
wot Zhorjelca	w 14.10 hodž.
w Slepom	w 15.36 hodž.

Štož chce w Slepom přenocować, chcył prošu hać do 28. meje kartku napisać na scěhowacu adresu: Pfarrer Mildner in Schleife O.-L.

2. Njedzelu, 8. junija, budže w 10 hodž. serbska swjedženska Boža služba. Předować budže farar Rejsler z Budestec. Zastupnicy cyrkwínskich wyšnosćow budu nas strowić.

Hłowna skónčna zhromadžizna budže pop. w 14 hodž. Wona steji pod tematom: „Woni pak wobstajnje wostachu . . .“ (po Jap. skutk. 2, 42).

Přinjesće sobu za kemše swoje serbske spěwarske a za wobjedlžicu!

Prošu wo to, zo bychu zastojnscy bratřa mi hać do 28. meje zdžělili, kelko wosadnych so na wobjedže wobdžěli.

Nětk prošce, zo by Bóh zbožo dał za naše předewzaće. A na wjesole zasowidženje w Slepom! La.

Tu běše wón na prawym městnje. Holanski Serb mjez našimi luby-
mi Wojerowskimi Serbami!

Wulka, njesměrnje wulka syla přewodźerjow plakajo — sym to widža! — swojeho lubeho dušipastyrja k rowu přewodžeše. Wojerocy stejachu na tutym popołdnu cyle pod znamjenjom farar Černikoweho pohrjeba. Wojerowska hlowna cyrkej běše poľna. Zo je so tale cyrkej skónčnje zaso natwarić móhla, je z wulkeho džela zaslužba njeboh fararja Černika. Rjenje, zo je so farar Šolta-Delnjo-Wujezdžanski ze swojim zastojnskim bratrom na hnujace wašnje w serbskej reči rozložnowal. Tež farar Lazar-Hodžijski, předsyda Serbskeho cyrkwinskeho dnja, po-

reča w serbskej reči džakuju so zemřelemu, kotryž bě městopředsyda Serbskeho cyrkwinskeho dnja, za jeho narodnu prócu a swěru.

Po pohrjebje zetkach so z Wojerowskimaj žonomaj, kotrejž z našich cyrkwinskih dnjow znaju:

„Što z nami budže? Nětk žaneho serbskeho fararja njezmějemy. Tajkeho, kaž bě Černik, ženje wjace njedostanjemy.“

Cyle nahle wotwoła Bóh Knjez tutoho swojeho služobnika. Sobotu popołdnu bě hišće dwoje wěrowanje měl. Wječor džěše kemši na nutrnosć, ale ducy so zawróci, dokelž začuwaše wěstu słabosć, a po połnocy měrnje wudycha. Boža ručka bě jeho zajala. W.

SLEPO

Serbski cyrkwinski dzeń w Slepom 8. junija 1958

Slepjanska wosada chce 1. nje-dželu po swjatej Trojicy (8. 6. 58) wšěch Serbow lubje witać na Serbski cyrkwinski dzeń, mjez nimi předewšěm fararja Rejslerja-Budestečanskeho, kotryž budže swjedženski předar. Před 20 lětami, 11. 4. 1938, wupokaza tajna policija fararja Rejslerja z wosady a cyleho Lěhničanskeho wobwoda. Za tři dny dyrbbeše wučahnyć. Tehdom bě wosada 2500.— hr. nahromadžiła, zo by fararjej pomohala tepjenje za Boži dom wobstarać, dokelž bě wokrjesna rada pjenjezy sčazala.

Slepjanska wosada z Trjebinom (Trebendorf), Mułkecami (Mulchwitz), z Brězowku (Halbendorf), Džewinom (Groß-Düben), z Lěskom (Lieskau), z Rownom (Rohne) a Mitorazom (Mühlrose) ma na 5500 dušow. Boži dom dawa spoznać, zo je w třoch wotdžělach natwarjeny. Wołtarnišćo k ranju je najstarši džěl a pochadza ze štyrnateho lěstotka. Slepom same je we wopismje z 21. wulkeho rózka 1272 přeni króć naspomnjene. Přichodny króć je namakać w zapisku Mišnjanskeho biskopstwa w lěće 1346, kotryž wšak so hakle 1495 doskónči. Po nim je Slepom, kotrejž cyrkwince do Budyšina slušaje, hižom dlěši čas swojeho duchowneho mělo. Po mjenje pak nam z katólskeho časa žadyn farar znaty njeje. Njewěmy tež z wěstosću, hdy je so wosada k Lutherowej wučbje přiwobročila. Je pak drje to do lěta 1534

bylo, přetož stare z drjewa wudypane napismo na klětce praji: „Tempori Antonii Fuchsii Pastoris 1564“ to rěka: Za čas duchowneho Antonia Fuchsa. Potom su jako Slepjanscy fararjo znači: Matej Blasius 1596—1627, Jan Grunovius 1632 do Slepcho powolany. Jan Bolzius 1644—1674. Wón je wosadže cynowu dupu darił, kotraž je hač do džensnišeho wuchowana. Měrcin Bolzius 1708—1710, Jan Baranius 1711—1723, Chrystov Schüller 1723—1739, Chrystov Koch 1740—1774, Bjedrich Herwig 1775—1777, Handrij Rhenisch 1775 do 1805, Gottlieb Junghaenel 1807—1810, Jan Wjelan 1810 do 1852, Julius Wjelan 1852—1892.

Synoda ewangelskich cyrkwjow w Němskej 25.—28. 4. 1958

Z tajkej starosću a napjatosću drje so ewangelscy křesćenjo hišće na žane zeřidjenje synody nje-přihotowachu kaž lětsa. Po wšěch wosadach je so za nju modliło, zo bychu tola synodalojo z praweje pobožnosće rěčeli a jednali. Wurađowac měješe so wo prašenjomaj atomowych bombow a kublanja našich džěci. Wulkosć synody, zo je wona zeřidjenje Němcow wobeju dželow šćěpjeneje Němskeje, je tež jejna nuza, kotraž so tón raz předewšěm jewješe. Tak mějachu naši synodalojo sobu wuradžowac, štož nastupa nawječor-

Matej Handrik 1892—1934. Po fararju Rejslerju wotměnjowachu so wikarjo jara ruče, mjez kotrymiž chcemy wuzběhnyć nětkle w Delnim Wujezdže skutkowaceho fararja Šolta.

Srjedźny džěl cyrkwyje nosy ličbu 1685. Najmlědši džěl cyrkwyje je mocna wěža. Wot 3 zwonow dyrbbejšaj so 2, mjez nimaj jedyn jara stary, 1917 wotedać. Hakle na pokutnym dnju 1925 móžachu so nowe zwony poswjećić. W poslednej wójnje je cyrkej jara škodowała. Tři króć ju bomby trječichu a jónu granata. Třěchi cyrkwyje a wěže běchu wotkryte, kozoly běchu roztorhane. Strach hrožeše, zo so cyla wěža zwjeze. Časnik. wjelb nad wołtarnišćom, wokna. durje, tepjenje pišće a wołtar běchu zničene. Jara čězko běše w powojnskim času wšitke škody wuporjedzić. A tola je so wšo dokonjalo. Na kermuši 27. 10. 1946 móžeše wosada ze swjedženskeje Božej službu zaso do ponowjeného Božeho domu začahnyć. Na 1. adwenće zaklinčachu tež zaso ponowjenje a powjetšene pišće. W lěće 1952 ponowichu cyrkwičku tež zwonkownje.

Na městnje stareho wołtarja steji nětko jednory, wulki křiž. Křižowany Chrystus na nim je džělo Doroteje von Philipsborn. kotraž něhdy slušaje do cyrkwinskeho předstejerstwa Slepjanskeje wosady. Wumělča bydli nětkle w Bělej Wodze.

Tak přepróšujetaj Slepjanski Boži dom a Slepjanska wosada wšěch lubyh Serbow na Serbski cyrkwinski dzeń 1958 z nutrym „Pomhaj Bóh“.

Frimil.

Nakład Domowina. — Licenca č. 733. Wuchadza jónkróć za měsac. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hlowny zamotwity redaktor: farar Gerhard Wirth - Njeswaćidlski. Čiše: III-4-9. Nowa Doba, čišćernja Domowiny w Budyšinje.